

Ojcie Święty,

Polskie środowisko akademickie dobrze pamięta słowa, które od wielu lat kierujesz do nas, którzy wysłuchaliśmy w czasie niezapomnianego spotkania w czerwcu 1997 roku w kolegiacie św. Anny, ale które odnaleźliśmy także w encyklice „Fides et ratio”.

W codziennym trudzie, w laboratoriach i w bibliotekach, w salach wykładowych pamiętamy, że wzięliśmy na siebie obowiązek niesienia posługi myślenia, że mamy odkrywać prawdę, a także przekazywać ją innym. Nie zapominamy o tym, że spoczywa na nas obowiązek formowania młodych ludzi, kształtowania w ich umysłach i sercach zdrowego ducha patriotyzmu, budowania – jak mówiłeś Ojcie Święty we wrześniu 2000 roku w czasie rzymskiego spotkania z pielgrzymką naszej Wspólnoty Uniwersyteckiej – takiej miłości Ojczyzny, która staje na straży jej dobra, ale nie zamyka bram, lecz buduje mosty, ażeby dzieląc się nimi, to dobro pomnażać.

Pragnę Cie Ojcie Święty, zapewnić, że nie zapomnieliśmy Twoich słów, iż Polska potrzebuje świątłych patriotów, zdolnych do ofiar dla miłości Ojczyzny i równocześnie przygotowanych do twórczej wymiany dóbr duchowych z narodami jednoczącej się Europy. Słowa te są dla nas drogowskazem, z którym wkraczamy w XXI wiek, w Trzecie Tysiąclecie. Słowa te są nam potrzebne, bowiem ludzie nauk stoją dziś przed ogromnymi wyzwaniami. Maja oni świadomość niezwykłych możliwości, jakie niesie z sobą rozwój poszczególnych dziedzin nauk. Ale maja także świadomość zagrożeń, jakie rodzi ten rozwój. Tym częściej musza zatem powracać do przestroż, jakich, Ojcie Święty, nie skąpiłeś i nie skąpisz, nawołując, aby uczenie nie dopuścili do alienacji przedmiotu badań, aby żądza sukcesu nie przesłoniła im nigdy prawdziwego ich powołania, jakim jest służba prawdzie.

Pragnę zapewnić Waszą Świątobliwość, że polskiej świat nauki, mimo niemałych trudności i kłopotów, idzie tą drogą, co z całą pewnością mogą potwierdzić obecni tu moi koledzy rektorzy.